

Med tecknet "—" under ordet har jag betecknat alla ord som ~~är~~ betyda "frambringna" (på att åtta sätter sätt "ha sig till" "äg intet", "af stöjd" - t. ex. utan frambringna ~~med~~ ^{utan} skjuta, denna bilda, forma (frambringna fram).

Med tecknet "X" har jag betecknat alla ställen här ovan ~~varje~~ ^{varje} av de ovan beskrivna förfallna ord.

Vid utgifvandet af denna upplaga af Bibeln hafva Bibelkommissionens normalupplagor af såväl gamla som nya Testamentet, hvilka enligt Kungl. Maj:ts beslut medgifvits till bruk i kyrka och skola, blifvit till alla delar föllda. Men tillika har det, enligt framställda önskningar, ansetts lämpligt att vid åtskilliga ställen af gamla Testamentet, såsom t. ex. 1 Mos. 49: 10, Ps. 51: 16, Jes. 4: 2, 7: 14, 49: 6, 53: 10, Dan. 9: 25—27, Hagg. 2: 8 m. fl., genom särskilda med parentes utmärkta noter angifva den gamla ännu gällande kyrkobibelns öfversättning. På samma sätt hafva äfven några psalmöfverskrifter i den gamla kyrkobibeln, hvarigenom ifrågavarande psalmer betecknats såsom messianska, blifvit angifna.

Detta är det minsta med den veta att man
jag betecknat med — om det "jord" är
med — (stoft, mark, land, det lösa, kontinentet s. v.)

b. Frösö

BIBELN

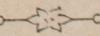
ELLER

DEN HELIGA SKRIFT

GAMLA OCH NYA TESTAMENTETS
KANONISKA BÖCKER

I ÖFVERENSSTÄMMELSE MED
BIDELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGOR

*Stafningen i enlighet med Svenska Akademiens ordlista,
sjunde upplagan*

STOCKHOLM

EVANG. FOSTERLANDS-STIFTESENS FÖRLAGS-EXPEDITION

N:r 4.

Första Mosebok.

Genesis.

1 Kapitlet.

Skapelsen.

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Ps. 33,6. 90,2. 104,2 f. 136,5 f. Joh. 1,3. Kol. 1,16. Hebr. 11,3.

2. Och jorden var öde och tom, och mörker var öfver djupet, och Guds Ande sväfvade öfver vattnet.

3. Och Gud sade: »Varde ljus»; och det vardt ljus. 2 Kor. 4,6.

4. Och Gud såg, att ljuset var godt; och Gud skilde ljuset från mörkret.

5. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vardt afton, och det vardt morgen, den första dagen.

6. Och Gud sade: »Varde midt i vattnet ett fäste, som skiljer vatten från vatten.» Jer. 10,12. 51,15.

7. Och Gud gjorde fästet och skilde vattnet under fästet ifrån vattnet ofvan fästet; och det skedde så.

Jes. 40,22. 42,5. 44,24.

8. Och Gud kallade fästet himmel. Och det vardt afton, och det vardt morgen, den andra dagen.

9. Och Gud sade: »Samle sig det vatten, som är under himmelen, till en särskild plats, så att det torra blifver synligt.» Och det skedde så. Ps. 33,7.

10. Och Gud kallade det torra jord, och den plats, där vattnet samlats, kallade han haf. Och Gud såg, att det var godt.

11. Och Gud sade: »Frambring jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, i hvilken de hafva sitt frö, på jorden.» Och det skedde så;

12. jorden frambragte grönska, fröbärande örter efter deras arter och träd, som efter sina arter buro frukt, i hvilken de hade sitt frö. Och Gud såg, att det var godt.

13. Och det vardt afton, och det vardt morgen, den tredje dagen.

14. Och Gud sade: »Varde på himmelens fäste ljus, som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka tider, dagar och år,

Jer. 31,35.

15. och vare de på himmelens fäste till ljus, som lysa öfver jorden.» Och det skedde så;

16. Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda öfver dagen, och det mindre ljuset till att råda öfver natten, så ock stjärnorna.

17. Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa öfver jorden

18. och till att råda öfver dagen och öfver natten och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg, att det var godt.

19. Och det vardt afton, och det vardt morgen, den fjärde dagen.

20. Och Gud sade: »Frambringe vattnet ett vimmel af levande varelser; flyge ock fåglar öfver jorden under himmelens fäste.»

21. Och Gud skapade de stora hafsdjuren och hela det stim af levande varelser, hvaraf vattnet vimlar, efter deras arter, så ock alla bevingade fåglar efter deras arter. Och Gud såg, att det var godt.

22. Och Gud välsignade dem och sade: »Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen vattnet i hafven; föröke sig ock fåglarna på jorden.»

1 Mos. 8,17.

23. Och det vardt afton, och det vardt morgen, den femte dagen.

24. Och Gud sade: »Frambringe jorden levande varelser efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter deras arter.» Och det skedde så;

18. Och Herren Gud sade: »Det är icke godt, att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom höfves.» Pred. 4,9.

19. Då nu Herren Gud hade danat af jord alla markens djur och alla himmelens fåglar, förde han dem fram till mannen för att se, huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade hvor lefvande varelse, så skulle den heta.

20. Och mannen gaf namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann han icke någon hjälp, sådan som honom höfdes.

21. Då lät Herren Gud en tung sömn falla på mannen, och medan han sof, tog han ut ett af hans refben och fyllde dess plats med kött.

22. Och Herren Gud byggde en kvinna af refbenet, som han hade tagit af mannen, och förde henne fram till mannen. 1 Kor. 11,8. 1 Tim. 2,13.

23. Då sade mannen: »Ja, denna är nu ben af mina ben och kött af mitt kött. Hon skall heta maninna, ty af man är hon tagen.»

24. Fördenskull skall en man öfvergivva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött. Matt. 19,5. Mark. 10,7 f. Ef. 5,31.

25. Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för hvarandra.

3 Kapitlet.

Syndafallet.

Men ormen var listigare än alla andra markens djur, som Herren Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: »Skulle då Gud hafva sagt: 'I skolen icke äta af något träd i lustgården?'»

Vish. 2,24. Joh. 8,44.

2. Kvinnan svarade ormen: »Vi få äta af frukten på de andra träden i lustgården,

3. men om frukten på det träd, som står midt i lustgården, har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö.'

4. Då sade ormen till kvinnan: »Inga lunda skolen I dö;

5. utan Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud, vetande hvad godt och ondt är.»

6. Och kvinnan såg, att trädet var godt att äta af, och att det var en lust för ögonen, och att det var ett ljufligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog af dess frukt och åt; och hon gaf jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt.

2 Kor. 11,3. 1 Tim. 2,14.

7. Då öppnades bådas ögon, och de blefvo varse, att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöf och bundo omkring sig.

8. Och de hörde Herren Gud vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; och mannen gömde sig med sin hustru för Herren Guds ansikte bland träden i lustgården.

9. Men Herren Gud kallade på mannen och sade till honom: »Hvar är du?»

10. Han svarade: »Jag hörde dig i lustgården; då blef jag förskräckt, eftersom jag är naken; därfor gömde jag mig.»

11. Då sade han: »Hvem har låtit dig förstå, att du är naken? Har du ätit af det träd, som jag förbjudit dig att äta af?»

12. Mannen svarade: »Kvinnan, som du gifvit mig att vara med mig, hon gaf mig af trädet, så att jag åt.»

13. Då sade Herren Gud till kvinnan: »Hvad är det du har gjort?» Kvinnan svarade: »Ormen bedrog mig, så att jag åt.»

14. Då sade Herren Gud till ormen: »Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina lifsdagar.

15. Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt hufvud, och du skall stinga den i hälen.»

Rom. 16,20. Hebr. 2,14 f. 1 Joh. 3,8.

16. Och till kvinnan sade han: »Jag skall låta dig utså mycken vedermöda,

Och Herren satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl.

16. Så gick Kain bort ifrån Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, gent emot Eden.

17. Och Kain kände sin hustru, och hon blef hafvande och födde Hanok. Och han byggde en stad och kalade den staden Hanok, efter sin sons namn.

18. Och åt Hanok föddes Irad, och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och Metusael födde Lemek.

19. Men Lemek tog sig två hustrur; den ena hette Ada, den andra Silla.

20. Och Ada födde Jabal; han blef stamfader för dem som bo i tält och idka boskapsskötsel.

21. Och hans broder hette Jubal; han blef stamfader för alla dem som handtera harpa och pipa.

22. Men Silla födde dock en son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags skärande redskap af koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama.

23. Och Lemek sade till sina hustrur: »Ada och Silla, hören mina ord; I Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en man dräper jag för hvart sår jag får och en yngling för hvar blänad jag får.

24. Ja, sjufaldt hämnad blifver Kain, men Lemek sju- och sjuttiofaldt.»

25. Och Adam kände åter sin hustru, och hon födde en son och gaf honom namnet Set, sägande: »Gud har beskärt* mig en annan lifsfrukt, till ersättning för Abel, eftersom Kain dräpte honom.»

26. Men åt Set föddes dock en son, och han gaf honom namnet Enos. Vid denna tid begynte man åkalla Herrens namn.

5 Kapitlet.

Sets släktafla.

Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade människor, gjorde han dem Gud lika.

1 Mos. 1, 27. 9, 6.
1 Krön. 1, 1 f. Vish. 2, 23. Syr. 17, 8. Luk. 3, 36 f.

* Det hebr. uttrycket liknar namnet Set.

2. Till man och kvinna skapade han dem och välsignade dem och gaf dem namnet människa**, när de blefvo skapade.

3. När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en son, som var honom lik, hans afbild, och gaf honom namnet Set.

4. Och sedan Adam hade födt Set, lefde han åtta hundra år och födde söner och döttrar.

5. Alltså blef Adams hela lefnadsålder nio hundra trettio år; därefter dog han.

6. När Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos.

7. Och sedan Set hade födt Enos, lefde han åtta hundra sju år och födde söner och döttrar.

8. Alltså blef Sets hela ålder nio hundra tolf år; därefter dog han.

9. När Enos var nittio år gammal, födde han Kenan.

10. Och sedan Enos hade födt Kenan, lefde han åtta hundra femton år och födde söner och döttrar.

11. Alltså blef Enos' hela ålder nio hundra fem år; därefter dog han.

12. När Kenan var sjuttio år gammal, födde han Mahalalel.

13. Och sedan Kenan hade födt Mahalalel, lefde han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar.

14. Alltså blef Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter dog han.

15. När Mahalalel var sextiofem år gammal, födde han Jered.

16. Och sedan Mahalalel hade födt Jered, lefde han åtta hundra trettio år och födde söner och döttrar.

17. Alltså blef Mahalalels hela ålder åtta hundra nittiofem år; därefter dog han.

18. När Jered var ett hundra sextiotvå år gammal, födde han Hanok.

19. Och sedan Jered hade födt Hanok, lefde han åtta hundra år och födde söner och döttrar.

20. Alltså blef Jereds hela ålder nio hundra sextiotvå år; därefter dog han.

— ** Hebr. adám.

